

Harcászati gyakorlat, avagy borozgatás Medinán

Az úgy volt, hogy már rajparancsnok voltam egy FUG-on és volt egy kezelőszemélyzetem.

Emőke volt a sofőr, mögöttem ült „Zsoké” honvéd /vagyis Heibl Imre/, mint 1-es kezelő, mellette foglalt helyet Kakuszi Tibor, mint 2-es kezelő.

Jól összeszokott csapat voltunk, sok mindent végigcsináltunk együtt! Szerettem a fiúkat, ma is jó szívvel gondolok rájuk! /Vajon mi lehet velük? /.

A számtalan gyakorlat – többek között a minél rövidebb idő alatt való beszállás -, vagy a sok-sok együttes élmény összecsiszolt bennünket. Megszoktuk egymás rigolyáit, úgy ismertük egymást, mint a rossz pénzt. Már ismertük Emőke folytonos aggodalmaskodását, Zsoké lóverseny történeteit és sokszor érthetetlenül vakmerő viselkedését, vagy Kakuszi bajusz alatti dörmögését.

Nem mindennapi és humoros sztorik tömkelegét éltük együtt végig. Néhányuknál már akkor mosolyogtunk, mikor megemlítettük.

Hát hogy lehetne pl. nevetés nélkül megállni az olyan történetet, amelyik főszereplője Kakuszi honvéd volt a kövesdi élestáborban.

Az történt, hogy egy pihenés alkalmával egymás mellett hasaltunk a fűben, mikor egyik szakasz béli társunk panaszkodva mondta, hogy valami gond lehet a karórájával, mivel összevissza jár.

Kakuszi felajánlotta a segítségét, mondván órás tanuló volt, majd ő megcsinálja. Kiterítette a zsebkendőjét, majd az étkezéséhez tartozó tompa végű késével apró darabokra szedte az órát és gondterhelten nézegette hosszú ideig. /Hogy hogyan tudta speciális szerszámok nélkül a legapróbb darabokat is szétszedni, azóta is rejtély/.

Az óra gazdája ekkor már kissé idegesen sürgette, hogy lesz-e ebből még óra? A botcsinálta órás meg akkurátusan összehajtogatta a zsebkendőt és csak ennyit mondott:

- *Ezt bizony el kell vinni egy óráshoz!*

A kétségbeesett gazdája számonkérésére, hogy legalább rakja össze, csak ennyit válaszolt:

- *Az sajnos nem megy, mert az összerakást nem tanultuk, én ugyanis akkor már ott hagytam az iskolát.*

Már annyira megszoktuk a FUG-ban való ülés 4-es alakzatát, hogy amikor valamilyen okból együtt mentünk a városba, ott is a megszokott ülésrendet követtük.

Én mentem jobboldalt, tőlem balra ment Emőke, mögöttem haladt Zsoké, mellette balra pedig Kakuszi honvéd.

Történt egy alkalommal, hogy szakaszunk harcászati gyakorlatra ment, ha jól emlékszem, 4 FUG volt a szakaszé.

Szikora Mihály szakaszparancsnok megtartotta az eligazítást a feladatokról, azután a járművek sorban, egymás után kigördültek a laktanyából.

Addig még nem sokszor fordult elő, hogy felügyelet nélkül, szabadon grasszálhattunk gépkocsinkkal, úgyhogy jókedvűek voltunk, élveztük a szabadságot.

A gyakorlat arról szólt, hogy bizonyos helyeken és időnként különböző méréseket kellett végeznünk VSF műszereinkkel, figyelmeztető zászlókat kellett kilőnünk, voltak olyan szakaszok, amelyeket gázárcban kellett megtennünk stb.

Persze ezekre a helyekre térkép alapján oda is kellett találni. A helyszín Kajmádtól keletre volt kitűzve, Szekszárd és Szedres között.

A feladatokat időre kellett végrehajtani és a legjobbaknak valami jutalom féle is be lett ígérve, de ennek nagyságrendje olyan csekély volt, hogy különösebben nem motivált bennünket.

A helyszínt meghallván megnyugodtam. Ugyanis 3 évig a szekszárd-palánki mezőgazdasági főiskolán tanultam, tangazdaságunk a Szekszárdi Állami Gazdaság kajmádi kerülete volt. Ez idő alatt számtalanszor végig jártuk a jelzett területet, így a környéket úgy ismertem, mint a tenyeremet.

Nyár végét írhattuk, a kukorica már elérte teljes magasságát, de még zöld volt. Kánikula volt, a FUG páncéllemeze átforrósodva átadta a meleget a belsejének, izzadtunk, mint ügyetlen örömlány a segédeszközök láttán.

Néhány feladatot „begombolkozva” kellett végrehajtanunk – a fedéllemezeket le kellett csukni -, illetve a gázálarcban való nehéz lélegzéstől kiszáradt a szánk, mindannyian szomjasok voltunk. Erre csak rájátszott a járműben lévő vélhetően a 60 foktól nem sokkal elmaradó hőmérséklet.

A feladatokat már teljesítettük és Szedres alatt voltunk, mikor megszólalt Zsoké:

- *Hej, de jól esne most egy jó hideg fröccs!*

Emőke megtoldotta:

-*Vagy egy üveg sör!*

Kakuszi is dörmögött valamit a bajsza alatt! És ekkor hirtelen megvilágosodtam! De hiszen Szedrestől csak egy macska-ugrásra van Medina, ahol anyósom barátnője lakik, és akiknél kiváló rizling bort ittunk, mikor lakodalmi hívogatóba voltunk náluk alig több, mint egy éve.

- Na - mondtam - úgy tűnik, szerencsétek van fiúk, ugyanis teljesülhet a vágyatok!

- *Miért, főnök?* – kérdezte Emőke.

- *Na – mondtam, - úgy tűnik, szerencsétek van fiúk, ugyanis teljesülhet a vágyatok!*

Mikor megtudták, miről van szó, egyből felélénkültek! Én pedig késedelem nélkül kiadtam a parancsot Emőkének:

- *Irány Medina!*

Beérve a faluba, rövidesen a kérdéses ház előtt álltunk. A csengetésre ki is jött Eszti néném, aki alig ismert meg az arcot félig eltakaró páncélos sapkában, valamint a por és az izzadság elegétől sötét arcommal. Hanem aztán volt ám öröm!

Beinvitált bennünket a házba, és igenlő válaszm után, miszerint éhesek és szomjasok vagyunk-e, minden jó falatot és itókat az asztalra tett.

Mikor a „legénység” megtudta, hogy ők is bejöhetnek, feledve a kemény kiképzésen tanultakat, miszerint gyorsan, de meghatározott sorrendben kell kiszállni a járműből, egyszerre akarták kipróbálni magukat a FUG tetőnyílásán, míg végül sikerült nekik is beljebb kerülni.

Nem szaporítom a szót! Ettünk, ittunk, jól éreztük magunkat. A gyakorlatról már majdnem el is feledkeztünk. De hát a reglama végül is reglama, előbb-utóbb be kell menni a laktanyába! Így aztán elbúcsúztunk, köszönve a szívélyes vendéglátást és elporoszkáltunk. Emőke még egy üveg bort is kapott, mivel sofőrként ő nem ihatott. Hogy mi lett a bor további sorsa, nem tudom, de gyanítom, nem savanyodott bele az üvegbe!

Hazafelé vidám hangulatban autóztunk, mit tagadjam, még dalra is fakadtunk. Zsoké honvéd vitte a prímet, sorra hozta elő a bevonuló és leszerelő nótákat. Én meg –, mint jó parancsnok – ebben is a beosztottjaimmal tartottam.

Szekszárd határához érve elcsendesítettem a társaságot, kiálltam a „kitekintő emelvényre”, majd a laktanya előtti ÜTI szoba előtt szobrozó őrnök hatalmasat tisztelegve jobbra kanyarodtunk és a hátsó kapun csendben begurultunk a telephelyre.

Szikora parancsnok már várt minket, és ha jól láttam, talán kissé morcos is volt. /Nem is biztos, hogy minden ok nélkül!/.

Tányérsapkájának ellenzőjét szokása szerint a szemöldökéig lehúzta és csak ennyit mondott:

- Még jó, hogy meg méltóztattak jönni! A többiek már két órával ezelőtt beértek.

Kikászálódtunk a FUG-ból, én lejelentettem a feladat sikeres végrehajtását, amit parancsnokunk jóváhagyólag tudomásul vett!

Lehet, hogy rosszul láttam, de mintha egy kis mosoly is játszott volna szája sarkában. Mondjuk, ahogy fél szemmel láttam a mellettem előre-hátra dülöngélő 1-es és 2-es kezelőmet, ezt meg is értem. Nyilván azonnal átlátta a helyzetet, de nem csinált belőle ügyet, hiszen – mint korábban többször elmondta - fiatal katona korában ő sem ment a szomszédba egy kis vagányságért!

Mélyen lehúzott sapkája mögül csak ennyit mondott:

- Szereljenek le, irány a körlet, fürdés, vacsora és takarodó! Megértették? – kérdezte még a nyomaték kedvéért!

Kórusban válaszoltuk:

-Jelentem, igen!

És valóban, ebben a sorrendben elvégeztük a teendőket. Elpilledve a friss levegőtől, a nyár végi napsütéstől, no meg a tetemes mennyiségű pincehideg rizlingtől, a takarodót meg sem várva, egy óra múlva már egymás hortyogását sem hallva mélyen aludtunk.

Mielőtt elaludtam volna, még összegeztem a gyakorlat tapasztalatait. Eszerint okos ember lehetett, aki kitalálta, hogy a hasznosat össze lehet kötni a kellemessel is. /Vagy fordítva? Ki tudja?/.

Mindenesetre, hogy ez nagy mondás, igaz mondás, arról kár lenne vitát nyitni!